

Predikan

8 e tref. 2013, årg. 2

Psalmer: 406, 10, 657, 245:1-4, 375, 582:3-4

Pär-Magnus Möller

Vi går nu in i den strängare delen av trefaldighetsperioden. Förra söndagen samlades vi kring händelsen då tre av lärjungarna fick gå upp på förklaringsberget och i en syn se vem Jesus verkligen var – de fick se honom i härlighet. Det fann nu hos dem inga tvivel om att Jesus var Guds son – det var honom de skulle bygga sina liv på, det var han som var A och O. Så fick de efter synen gå ner från berget igen. På något vis var det nu det började – nu skulle de öva att bygga sina liv på den grund som de fått uppenbarade för sig och vittna om den för världen.

På samma sätt det är för oss. Vi har genom uppenbarelsen i ordet, genom trons gåva och genom olika upplevelsen av Guds handlade i våra liv erfarenhet av att Jesus är den säkra grund som Gud gett oss att bygga våra liv på.

Det verkar inte som om Jesus menar att det är viktigt hur huset ser ut. Så tänker vi ju annars. Om vi skall bygga ett hus engagerar vi oss mycket i hur många rum det skall ha, vilken fasad som skall täcka byggnaden, hur högt det skall vara osv. Vi fungerar ju så – vi engagerar oss i det som syns och hörs – det som andra kan döma oss utifrån. Vi är väldigt måna om vad andra skall säga om oss – därför klär vi oss för att andra inte skall döma oss, planterar våra trädgårdar för att andra inte skall tala bakom ryggen, beter oss så att vi smälter in. Hela vårt samhälle är byggt på sådant tänkande. Därför finns det så många rädda människor i det västerländska samhället – människor som gör allt för att inte drabbas av andras dömande ögon, människor som inte längre vet vem de själva är eftersom de hela tiden försöker vara någon annan; någon som enligt tidsandans normer är värd att älska, någon som inte är utanför.

Och visst kan vi pyssla med fasaden och trädgården och allt det yttre som människor älskar prata om. Det är inte direkt fel – man kan bygga sitt livshus med både strå eller tegel. Det står oss på ett sätt fritt. Men det som kan vara underbart skönt och luftigt på sommaren kan nog kännas en aning svalt när vinterstormarna kommer. Hur du bygger ditt livshus får alltså konsekvenser för ditt liv. Den late får smaka lathetens lön och den flitige den flitiges lön.

Husbyggaren Jesus verkar inte vara intresserad av husets färg eller form. Det är något annat han är ute efter.

Jesus inleder dagens text med en påminnelse om ”Den dagen”. Jesus talar om en dag då allting som vi byggt i våra liv skall prövas. Det han syftar på är den yttersta domen. Hela trefaldighetstiden fram till domssöndagen kommer på olika vis beröra den dagen – för det är med den dagen i åtanke som vi skall leva våra

liv, inte i rädsla och skräck men i medvetenhet och med respekt för den dagens allvar.

”Den dagen” skall många komma med allt fint de gjort och inför Jesus vilja ha beröm och tacksamhet. Många kommer att visa upp sina fina fasader, välansade trädgårdar – se vad fint vi gjort, säger de. Det är då Jesu erfarenhet av att vara husbyggare kommer in. Jag skulle tro att han varit med om åtskilliga byggen och kunde tala med yrkesmannens auktoritet. – Det räcker inte, säger han.

Jag minns ett hotell jag bodde på i Tanzania. Huset var bara någon månad gammalt och man hade målat och fixat så att det skulle se fint ut. Men mitt i den väldiga betongkroppen gick en stor och tydlig spricka uppifrån och ner. Du kunde se sprickan både på utsidan och på insidan. Efter ett regn hade delar av marken flyttat sig och huset spruckit. Man hade inte brytt sig om att bygga på en solid grund.

Och det är just grundfrågan som Jesus i dagens evangelietext, och Paulus i dagens episteltext, fokuserar på.

Du kan bygga upp ett hus eller ett tempel på vilken grund som helst. Bara för att det ser religiöst eller gott ut betyder det inte att det är byggt på Gud. Det är viktigt att vi kommer ihåg det i vår religiöst förvirrade tid. Bara för att folk talar om kärlek innebär det inte att de bygger på kärlekens grund som är Jesus själv. Bara för att de ropar högt och utövar andlig auktoritet är det inte säkert att det är Guds helige Ande som leder dem. Bara att huset ser fint ut är ingen garanti på att huset inte är ruttet. Därför är det viktigt att ofta återvända till förklaringsberget; där mötte vi Moses och Elia, lagen och profeternas representanter – där hörde vi Guds röst ur molnet som pekade på Sonen och vi insåg att allt sammanfattas i honom som fullbordade allt på korset och genom uppståndelsen – Jesus Kristus. Det är dessa Guds gärningar som är den grund vi skall bygga våra livshus på – Guds gärningar som vi lärt känna genom Guds uppenbarelse genom historien.

För den som bygger sitt liv på den grund Gud gett genom Jesus – som lever sitt liv på klippan – står trygg när ”Dagen” kommer.

Jag tänker att Jesus är som den klippa som Elia stod på när Gud gick förbi. Gud visade sig i en jordbävning, i en stormvind och i en eld. Allt detta kunde ha förgjort Elia – men han stod på den klippa som Gud hade ställt honom på – därför skadades han inte och gick inte under.

Utgångspunkten för allt Guds handlande i Bibeln är att världen är dömd – allt det onda som finns i världen skall få sitt rättmätiga straff, nämligen döden och förintelsen. Den fallna skapelsen har förverkat sin rätt att finnas till. Men för

dem som vill leva i Guds kärlek och ta emot den räddning Gud vill ge finns Jesus, hans kyrka och evangeliet. Jesus, hans ord och hans kyrka, är den klippa som kommer att bestå vad som än händer.

Jag sa att det står oss fritt att bygga hur vi vill på klippan, grunden; med halm eller tegel. Det är sant. Men jag sa också att de får konsekvenser hur vi bygger. Risken är att om vi bygger med för mycket strå och halm så kommer vi inte orka stå kvar på klippan. När vintern kommer fryser vi och fylls av missmod och trötthet. Då är det lätt att vi väljer att lämna huset och grunden för att leta efter något som för stunden verkar varmare och skönare. Det finns många falska profeter som erbjuder sådana platser.

Det är också viktigt att vi bygger väl både då det gäller våra egna liv och församlingens gemensamma liv. Det är nämligen så att om huset vi lever i inte är gediget byggt på berget är risken stor att det kommer in vatten mellan huset och grunden och så låter det ruttna nerifrån – eller ännu värre; svepas bort vid stormfloden. Likaså om en takpanna är borta och det där kommer in vatten som går ner i väggarna och gör huset sjukt; eller om huset får en spricka i fasaden där vatten tränger in – och vintern kommer och det frysta vattnet spränger huset inifrån – sådant måste vi vara vaksamma mot. Att vara husägare är att hela tiden laga i tid, att fixa och reparera. Detta gör vi varje söndag då vi kommer till mässan. Då lagar vi och reparerar huset som vi bor i. Både våra egna små stugor och vårt gemensamma tempelbygge. Vi ber om förlåtelse för alla sprickor som vi skapat, vi låter Guds helige Ande gjuta olja över husens sår – vi lagar våra relationer genom att påminna varandra om att vi är bröder och systrar – och vi får stödja och hjälpa varandra när vi inte orkar reparera våra egna hus längre.

Johannes Chrysostomos, ärkebiskop av Konstantinopel i slutet av 300-talet, även kallad ”Guldmunnen” eftersom han var en så god predikant, skriver om vårt gemensamma husbygge så här: ”Ingeting får komma mellan er, inte det allra minsta. Om huset får en liten spricka kan hela byggnaden snart bli förstörd. Om vi begår en liten synd eller är lättsinniga får vi inte låta det vara. Om vi försummar det kan det snart bli till något stort. Om några tegelpannor faller från taket och inte blir ersatta kan hela huset rasa samman. Vi måste se upp med de små tingen, så att vi inte faller djupare. Synden är ett djup och den vållar olycka när den drar ner oss. Det är som att falla i en brunn och inte kunna ta sig upp utan hjälp - Låt oss släppa ner linor och dra upp syndaren. Kanske är detta inte nog, vi måste själva ta oss ner lika djupt eller ännu djupare om vi vill, men Gud hjälper. *Han vill inte att syndaren skall dö utan omvända sig till honom.* Ingen får misströsta.”

Med den bilden av våra livshus och församlingens gemensamma bygge får vi påminna oss om att vi är kallade att hjälpa varandra att bygga goda hus på den

enda grund som består. Vi är kallade till att vara församling just för att hjälpa varandra med detta – så att ingen går under – och ingen förtvivlar av misströstan. Må Guds Ande leda oss i detta. Amen.

Johannes Chrysostomos